

Foglar

Pod junáckou vlajkou

ilustroval
Marek Pokorný

Albatros

Pod junáckou vlajkou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

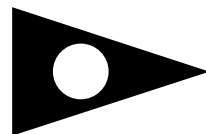

Jaroslav Foglar
Pod junáckou vlajkou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Foglar
Pod
junáckou
vlajkou

ilustroval
Marek Pokorný

Albatros

Osudný slib

1

Maminka sice ještě na Mirka něco volala, ale on předstíral, že neslyší, a utíkal hlučně po schodech dolů.

Vypozoroval už, že se nevyplácí vracet se a ptát se! Z toho vždy koukalo nějaké zdržení. Dojít třeba ještě do sklepa pro brambory, ačkoliv kamarádi již netrpělivě čekají, nebo přinést chléb od pekaře, kde člověk musí čekat vždycky půl hodiny, než se protlačí k pultu!

A Mirek dnes takové zdržení nemohl potřebovat. Dnes opravdu pospíchal! Od té doby, kdy do jejich party přišel Ondra, ten dovedný chlapík, znalý všeho možného, byla skutečně škoda přijít pozdě na smlouvanou schůzku, a ztratit tak možnost účastnit se s partou dalekých toulek ulicemi města, s desítkami drobných příhod na každém rohu, všelijakým vyprávěním, jež Ondra tak mistrně ovládal, a ještě jinými věcmi.

Scházívali se vždycky u hodin na náměstíčku na Kampě, a Ondra nikdy dlouho nečekal. Kdo nepřišel, nepřišel. Byla to jeho škoda! Ondra vyrazil, i kdyby měl jít sám. Sám však nešel nikdy. I když tu někdy nebyl včas Mirek (pro nějaké to maminčino zavolání na poslední chvíli), přišli ostatní dva: Joska Fajfr, který se všemu vždycky tak strašně divil a Ondru téměř zbožňoval, a Přemík se svým skoro ještě dětským obličejem.

Ano, i dnes tu jsou oba, a Ondra už tu taky je! Mirek je vidí z rohu ulice, z níž vyšel do náměstíčka. Ondra stojí ledabylo opřený o sloup s hodinami, něco vykládá a Joska mu takřka visí svýma modrýma očima na rtech. Přemík má starý tenisový míček a pořád jej nakopává.

Občas mu míček uteče do jízdni dráhy, ale neúnavný Přemík se za ním rozežene a v žonglování pokračuje.

Ondra se právě podíval nahoru na hodiny, ale Mirek již přiběhl a skoro popuzeně vykřikl: „Přišel jsem včas, je přesně pět, podívej se!“

Kývl na všechny letným pohybem hlavy, kterým zdravíme přátele, s nimiž nejsme zvyklí podávat si ruku, a pak se všichni zvolna odpoutali od sloupu s hodinami.

Mirek šel vedle Ondry a vdechoval podivný pach jeho montérské blůzy. Ondra byl první rok v učení u automechanika. Teď přišel rovnou z dílny, kde pracoval do půl páté.

„Tak kam půjdeme příští neděli?“ začal řeč Přema a obrátil se na Ondru. „Jistě bude hezky. Táta říkal, že tak krásný říjen ještě nezažil!“

„Opravdu ne?“ divil se Joska, ale hned ho něco napadlo: „Mohli bychom jít do Černých skal, můj strejda tam má známého hajného. Určitě by nás odtud nevyhnali!“

„Přinesu úplně nový kotlík na vaření,“ chlubně ho přerušil Přema. „Vyměním ho s jedním klukem ve škole za knížky.“

„Kdyby tak byl nějaký stan!“ povzdechl si Ondra. „A do těch Černých skal půjdeme!“ řekl pak milostivě, a Mirek v duchu záviděl oběma hochům, že každý z nich Ondru něčím překvapil. Joska tím známým hajným, a Přema dokonce kotlíkem. Podnikli už několik výprav a vždycky vařili v potlučeném starém plecháči, ve kterém jídlo načichlo plechem tak, že jim na ně přešla chuť.

Tihle čtyři hoši byli prazvláštní společnost. Ondra byl její hlavou. Největší a nejstarší, skoro šestnáctiletý učeďník, ovládal své tři mladší kamarády dokonale.

Dva z nich byli podobného zjevu jako on: ne právě čistí, zanedbaného zevnějšku, hrubé mluvy. Jen Mirek se od nich lišil, jako by mezi ně zabloudil omylem. Dbal na sebe, chodil čistě a pěkně oblečený a dobře stríhané vlasy měl učesané do pečlivé pěšinky.

Ale nebyl to dobrý chlapec. Jeho povaha měla mnoho kazů a málo přísná maminka ho ještě hýčkala. Ve snaze zalíbit se ostatním vyváděl Mirek neuvěřitelné kousky. Slabému Hortynovi, jemuž se ve třídě každý smál, vyhodil oknem ze třetího patra školy aktovku s učením na ulici. K učitelům se choval výbojně. Jeho odpovědi, odvážné a smělé,

VÝROBA

J.H.
TOVÁR
OBO
KANC

KABARET
←

Knihářská továrna
J.HORÁK A SPOL
RASTRY KANCELÁRSKÉ POTREBY
→ →

ČESKÁ ZPĚV
KAPELA

VCHOD

POKLADNA
OTEVŘENA
DENNĚ
od 5 hod odp
V SOBOTU
od 2 hod odp
V NEDELI
od 11 hod odp
PO CELÝ DEN

POKLADNA
OTEVŘENA
DENNĚ
od 5 hod odp
V SOBOTU
od 2 hod odp
V NEDELI
od 11 hod odp
PO CELÝ DEN

RESTAURACE
KULEČNÍKY - HERNA
DENNĚ KONCERT

RESTAURACE
KULEČNÍKY - HERNA
DENNĚ KONCERT

rozechvívaly ostatní hochy ve třídě. Mirek neměl v úmyslu učitele urazit, ale chtěl, aby se mu třída obdivovala. Nepromeškal žádnou příležitost, aby se něčím před ostatními nevytáhl.

Kdo se s ním zapletl do nějakých čachrů, mohl už napřed vědět, že ho Mirek ošidí. To uměl znamenitě, byl v těchto věcech slizký jako úhoř! Sběratelé známek sklapli svá alba, když mezi ně o přestávce Mirek zabrousil. Knížku mu půjčil jen ten, kdo neměl zájem o její vrácení. Mirek totiž vypůjčené knihy zásadně nevracel; ve třídě bylo dost hochů, kteří to mohli potvrdit.

Přesto však Mirek dovedl být velmi příjemný společník, a dokud nedošlo k nějakým pletichám, dalo se s ním docela dobře vyjít.

Ale tady v Ondrově partě nebylo teď Mirkovi nějak dobře.

Dokud byl s Přemíkem a Jorskou sám, bylo to dobré. Oba byli mladší než on, obdivovali se mu, uznávali každé jeho slovo, a to Mirkovi lichotilo. Pak se seznámili s Ondrou – a ten brzo převzal vedení. Mirek byl odsunut až na druhé místo, hlavou byl teď Ondra. Nebylo v Mirkových silách dobýt si zpět vedoucí postavení v partě. A tak se – ač nerad – smířil se stavem věcí a spokojil se tím, že se snažil zavděčit a zalíbit Ondrovi.

Moc se mu to nedařilo. Ondra byl někdy nafoukaný chlapec, věčně nespokojený, věčně se pošklebující a velmi náročný.

Teď dokonce touží po stanu! Což o to, výpravy se stanem, to je báječná věc! Teprve stan dodává táboření to pravé kouzlo.

Nemusí se hned utíkat z lesa, když se trochu zamračí, a může se jít z města už v sobotu odpoledne. Večer se zapálí někde daleko táborový oheň – a pak člověk ulehne do stanu, do toho malého útulného příbytečku, místo aby potmě v noci juchal domů nebo spal někde v křoví pod širákem. A ráno vstane, sluníčko vesele nakukuje do stanu, voda se v potoku třpytí – oh panečku, mít takový stan!

A jak by se s ním Mirek před Ondrou vytáhl! Tato myšlenka se mu úporně vrací do hlavy.

Několik splašených nápadů mu blesklo myslí, ale tenhle v ní zůstal – a Mirek najednou slavnostně a záhadně prohlásil: „Opatřím stan – spolehněte se na mne!“

Ondra byl tak překvapen, že se až zastavil. Mlčel a jen se tázavě díval na Mirka.

„Ty že opatříš stan? Ty?“ divil se Joska.

„A jak – pochlub se! Kde vezmeš peníze?“ dorážel Přemík.

„Nebudu potřebovat peníze!“ usmíval se Mirek a v jeho tváři bylo vidět, že mu působí potěšení obdiv i údiv kamarádů.

„Neblázni!“ zmohl se konečně Ondra na slovo. „Na tom staně hodně záleží. Jedině s ním můžeme dělat všechny ty výpravy, jak jsem je měl vždycky v plánu. A tak by bylo dobře, kdybys vysypal, jak ho chceš opatřit. Snad si stan nebudeš přát k Vánocům? To bychom se načekali! A na lyže se stanem nepojedu!“ Jeho hlas zněl posměšně; to bylo znamení, že Ondra dostává vztek.

„Nebo si na něj budeš teprve strádat?“ ptal se Přemík. „To by přece teprve dlouho trvalo!“ Mirek je nechal ještě chvíli hádat. Obléhali jej otázkami, údivem, hrál zase hlavní úlohu, a to potřeboval. Taková už byla jeho povaha: vzbudit pozornost, obdiv za každou cenu.

Až když Ondrova zvědavost začala rychle ustupovat vzteku nad Mirkovým mlčením, pronesl zvolna:

„Třeba se mně budete smát, třeba nebudete věřit, že se to povede. Ale dokázal jsem už jiné věci! A ten stan opatřím! Máme u nás ve škole skauta – víte – nějak se musím dostat do jeho oddílu, přihlásím se tam třeba jako nováček – to už se nějak udělá!“

„No – a to jako myslíš, že ti ten stan dají k narozeninám – nebo jak si to vlastně představuješ?“ posmíval se Ondra.

Mirek se nedal vyrušit z klidu. „To vím, že ne,“ odsekl. „Ale jednoho krásného dne se stan nějakým záhadným způsobem ztratí, rozuměj!“ Usmál se významně a jeho příjemná tvář dostala na chvíli nehezký výraz. „Ztratí se tak, že nikdo nebude vědět jak! Buď prostě zmizí z klubovny, nebo nebude po nějakém výletu odevzdán, myslím si totiž, že skauti musí po každém výletu půjčené stany vracet do klubovny, zkrátka musí se to nějak zamíchat, aby nikdo nevěděl, kdo ten stan měl naposledy a kdy se vlastně ztratil. No, a pak za několik dnů ohlásím, že nemám na skautování čas nebo že mně to doma zakázali – a vystoupím. A stan bude tady!“

Ondra kroutil zamyšleně hlavou. Ne proto, že tento způsob získání touženého stanu by byl v rozporu s jeho názory na cizí majetek – v tom směru si Ondra nedělal výčitky, ale nevěřil, že to půjde tak hladce, jak si Mirek představuje.

Mirek však svému plánu věřil – a jak procházeli ulicemi a prohlíželi bez zájmu výklady, vymýšlel stále další a další podrobnosti svého plánu.

Bylo již šero a lampy se rozsvítily, když se Mirkovi trochu podařilo přesvědčit Ondru, že to přece jen půjde, a že ještě zbytek podzimu budou moct stan užít.

Velkým okruhem se vrátili do ulic, ve kterých Ondra, Joska a Přemík bydlili. Mirek bydlel daleko odtud, až na Hradčanech, kam se před rokem odstěhoval.

Večer pokročil. Zastavili se všichni pod osamělou lucernou a dlouho ještě rokovali o Mirkově úmyslu. Byl temný a nebezpečný jako tma, která je obklopovala za kruhem bledého světla lucerny.

Náhodná pomoc

2

Kapitán Jiří Trojan, Mirkův otec, seděl ve svém pokoji za stolem pokrytým mapami, dokumenty a knihami. Občas vzhlédl od listin na stole k malé podobizně Mirka, a tu vymizel vždy na chvíli tvrdý výraz z jeho rysů.

„Mirku,“ zavolal a odsunul nejbližší papíry na stole.

Někde v bytě se ozval dupot. Předsíní pronikly lehké chlapecké kroky, od dveří kapitánova pokoje se ozvalo něco, co mělo být zaklepání, a do pokoje se vrátil Mirek s rozesmátou tváří.

Zarazil se několik kroků od stolu a podpatky mu klaply ve vzorném pozoru. „Rozkaz – kapitáne,“ vyrazil ze sebe a rukou elegantně zasalutoval k myšlené vojenské čapce.

Otec se rovněž rozesmál. Byl již zvyklý na to, že Mirek ho takto po vojensku zdravil, a nezazlíval mu to. Rozuměli si dokonale.

Chvíli ho pozoroval a Mirek setrval v napjatém vzpřímeném postoji, čekaje na povel „pohov“, který mu měl otec – rovněž v žertu – říct.

Otcův pohled klouzal po chlapci. Povšiml si jeho pečlivého účesu, z něhož mu teď spadl pramínek vlasů do čela, jak se hnal do pokoje. UVědomil si, jak málo má v poslední době na Mirka čas.

Mirek měl sportovní vestu bez rukávů, pod ní byla vidět světle modrá košile se špičatým límcem, krátké kalhoty z tmavomodré látky a nahá kolena. Byl výjimečně příznivý říjen.

„Pohov!“ Oba, otec i syn, se znovu rozesmáli.

Mirek přistoupil ke stolu, ale neřekl se na listiny, které na něm měl otec rozložené. To byla vojenská tajemství, svěřená nikoli jemu. Věděl to dobře a řídil se podle toho.

Otec se zeptal: „S kým jsi byl dnes odpoledne?“

„S Ondrou, víš, s tím učedníkem – a ještě s Přemíkem a Joskou,“ řekl udivený Mirek. Nikdy se ho otec neptal, s kým byl.

„No – a co jste dělali, kde jste byli?“ tázal se otec dál podivným a naléhavým hlasem. Z jeho tónu bylo zřejmé, že se neptá jen z pouhé zvědavosti.

Mirek byl trochu zmaten, protože se mu v mysli znovu vynořil jeho slib partě, že odcizí stan. To přece tady nemůže otci vyprávět! Nesmí se prozradit!

„Chvíli jsme chodili jen tak po ulici,“ řekl váhavě. „Pak jsme dlouho prohlíželi knihy v jednom knihkupectví. Ondra si tam koupil dvě parkerovky. To jsou takové detektivky – víš,“ dodal jaksi provinile a oba se usmáli ve vzájemném porozumění. Ale otec ihned zvažněl a Mirek mluvil dál:

„Potom jsme šli pomalu k biografu a Joska pořád chtěl na Ondrovi, aby mu tu jednu parkerovku půjčil. Skoro se až kvůli tomu pohádali. Stáli jsme dlouho u fotografií před biografem – a pak jsme se rozešli.“ Tady se Mirek trochu začervenal, protože věděl, že obrázky u biografu

nebyly pro hochy jeho věku právě nejvhodnější, a je možné, že otec to ví. Ale ten nic neříkal.

„A co děláš o nedělích, Mirku?“ ptal se dál pátravě. A hned sám za Mirka odpověděl: „Je to asi právě tak málo duchaplné jako to dnešní potloukání se po ulicích – vid? Ale já z tebe chci mít, Mirku, chlapce správného, zdravého, schopného, čestného. Nechci, aby z tebe byl nějaký floutek!“

Ocelové otcovy oči zkoumavě hledí na Mirka, vnikají mu hluboko do srdce a cítí tam něco nesprávného. Škoda že není čas vzít si jednou Mirka pořádně do parády, myslí si otec. A pak zvolna, ale důrazně pokračuje:

„Mirku, podívej se, chtěl bych, aby ses stal skautem! Co tomu říkáš?“

Mirek viditelně zneklidněl. Proboha – ví snad už otec něco o jeho úmyslu – nebo je to jen náhoda, že právě když on sám se chtěl ke skautům hlásit, otec ho tam nutí?

Mirek, podobný špatnému jadérku v hezké skořápce, stojí před otcem celý zkoprnlý. Ale hned ho napadá dobrá stránka věci. Celý vstup do junáctví bude vlastně méně nápadný, když ho k němu přemlouvá sám táta. V hlavě se mu rodí ještě několik nových nápadů. Bude se moct na skautování vymluvit, když přijde pozdě domů, také sem tam vymámí nějakou korunu na junácké potřeby. Vždyť vlastně je to jen dobře, když s tím tatínek přišel sám.

„No – už jsem na to také několikrát myslel,“ začal Mirek opatrně. „Máme ve třídě několik kluků-skautů. Zeptám se jich na všechno podrobně!“

Chvíli oba mlčeli. Otec pak vzal ze stolu nějaký papír a spěšně do něj nahlédl. Mirek pochopil, že je rozmluva u konce.

Klapl podpatky, znovu elegantně zasalutoval a otec-kapitán v žertu pozdrav opětoval.

„Budu skautem!“ řekl Mirek. „Nějak už to zařídím!“ Vyběhl z pokoje a otec se vrátil ke své práci.

Oba byli spokojeni.

Mirek byl chlapec činu a neodkládal rozhodnutí nikdy na pozdější dobu. Slíbil partě stan, a čím dřív ho opatří, tím líp!

Trochu ho jen hryzlo, že se mu ve třídě bude Rožďalovský smát, jak změnil své stanovisko. Rožďalovský byl totiž skaut, a Mirek, který

nikdy nebyl přítelem této organizace, měl s ním o junáctví debaty, které často vyústily až v ostré hádky. A teď najednou bude Mirek sám skautem! To bude posměšků!

Druhý den se ho opatrně začal vyptávat. Zatáhl Rožďalovského o přestávce na chodbu k oknu a tiše, aby ho nikdo z hochů přebíhajících kolem neslyšel, vyzvídal: „Rožďaldo, hele, kde máte vy skauti svůj dům s klubovny?“

„Hehehéé,“ rozřehotal se Rožďalovský, „my nemáme své domy. Jsme rozděleni na očíslované oddíly a každý takový oddíl má svou klubovnu, kde se dá. Například já jsem v padesátém čtvrtém oddíle a máme klubovnu na Žižkově ve staré kůlně v jedné zahradě. A těch oddílů je hodně a každý jinde.“

„A je nějaký oddíl někde u Klárova?“ ptal se Mirek. Bylo to totiž poměrně blízko jeho bydliště. Nebude přece chodit z Hradčan na Žižkov třeba až přes celou Prahu!

„Ale je – na Kampě. Devadesátka. Ale to je zvláštní oddíl – tam jen tak leckoho nevezmou...“ Náhle se Rožďalovský zarazil a vyhrkl: „Proč se ptáš? Snad nechceš taky skautovat? Ty?“ A jízlivě se rozesmál.

Mirkovi se stal v tu chvíli svým vyzývavým smíchem znovu tak protivný, že by mu byl nejraději vlepil pohlavek. Ale opanoval se a chladně odvětil: „Ano, chci to zkusit! Ale to je teď vedlejší. Raději mi řekni něco o té Devadesátce!“

„No, co bych ti měl o ní říct,“ váhavě řekl Rožďalovský. „Tak je tam asi čtyřicet členů a nechtějí už nikoho přibírat. Jejich vedoucí říká, že když je v oddíle kluků hodně, nejsou prý pak už tak sehraní, ani se mezi sebou pořádně neznají, zkrátka že to není to, co to má být. Nás ve Čtyřiapadesátce je skoro osmdesát!“

„A kde má ta Devadesátka klubovnu?“ přerušil jeho výklady Mirek.

„To je právě to!“ řekl skoro závistivě Rožďalovský. „Mají klubovnu blízko řeky a mohou se projíždět na lodkách. Mají tři, a ještě si prý sami budou stavět další. Jejich klubovna je v Zámečnické ulici číslo pět. Už jsem tam byl dvakrát na návštěvě.“

Mirek se chtěl ještě na něco zeptat, ale zvonek ukončil přestávku a oba museli do třídy.

O příští přestávce se Mirek už na nic nevyptával, protože Rožďalovský začal hlasitě vtipkovat o tom, že Mirek se chce stát skautem, ač donedávna měl pro skauting jen posměch.

Mirek si umínil, že dál bude jednat na vlastní pěst. To, co se dozvěděl, mu musí stačit. A snad bude i lépe, když Rožďalovského nebude ani příliš upozorňovat na svůj zájem o junáctví. Mohlo by v něm třeba vzklíčit i nějaké podezření. A sama šťastná náhoda Mirkovi přeje; ta Devadesátka má klubovnu blízko náměstíčka, na kterém se nejčastěji schází jeho parta – také na Kampě.

Plnou parou vpřed

3

Hned příštího dne se vydal Mirek ze svých hradčanských výšek dolů do tajemného okolí staroslavného Karlova mostu.

Ondrovi ani ostatním hochům o své cestě nic neřekl, ani s nimi nemluvil. Dokud nebude moct říct o věci něco bližšího, raději se s nimi několik dnů nesetká.

Celou cestu si sestavoval řeč, kterou se chtěl v oddíle uvést.

Nic vhodného ho však nenapadlo, a jak se blížil Kampě, byl stále neklidnější. Také úmysl, který sledoval, se mu najednou nezdál už tak snadno proveditelný a poněkud ho rozechvěl. Povede se to?

Bylo pošmourné podzimní odpoledne, třebaže ještě vlahé. Po nebi se proháněly velké mraky, vítr skučel a ze zahrad vháněl do ulic zvadlé listí. Všim pronikala vůně tlení.

Mirkovi bylo trochu úzko. Musí si už honem vymyslet, co řekne! Už je skoro u Zámečnické ulice. A tam někde je klubovna Devadesátky.

Až několik kroků od domu číslo pět se mu jako zázrakem vrátil jeho obvyklý klid, s jakým provozoval ty nejnemožnější kousky, které mu získávaly pověst nebezpečného chlapce- dareby. Jakoupak řeč! K smíchu! Řekne jim tam, že na přání svého otce se jde hlásit do oddílu. A jestli je to tak, jak říkal Rožďalovský, že v Devadesátce už nepřibírají nováčky, no, vždyť není na světě jen Devadesátka a Rožďalovský mu bude muset povědět o jiném oddíle.

Trochu bloudil po rozlehlém dvoře od jedněch dveří k druhým, než našel nápis: KLUBOVNA 90. ODDÍLU JUNÁKA.

Po několika vteřinách váhání rázně zaklepal. Uvnitř zmlkl něčí hlas, a pak se ozvala výzva „Dále!“

Mirek stiskl kliku a vstoupil do prostorné místnosti. Kolem velkého stolu sedělo asi osm hochů, kteří se teď na Mirka pátravě zadívali.

Vyhledal očima jednoho z nich, který se mu zdál poněkud starší než ostatní a seděl v čele stolu. „Chtěl bych se stát skautem,“ pronesl pevně Mirek, „a nevím jak do toho!“ Tváří staršího chlapce, k němuž Mirek mluvil, přelétl úsměv. „Tady je jen jedna pomoc,“ řekl. „Přihlásit se do junáckého oddílu. Těžší už je vydržet v něm zkušební dobu a stát se opravdu dobrým členem a dobrým kamarádem všem ostatním.“

Při těch slovech bleskla Mirkovi výstraha Rožďalovského, že už v Devadesátce nepřibírají, která dost dobře nesouhlasila s tím, co teď povídal ten chlapík. Neodmítl přece Mirka, spíš mu dal naději! Ale co je to ta zkušební doba?

„To nemohu být skautem hned?“ zeptal se trochu zklamaně, protože vyhlídka na snadné a hlavně rychlé dosažení tajeného cíle – stanu – se hroutila. „To se musí na něco čekat?“

„Ano – totiž abys tomu rozuměl. Dnes je junáctví v módě a do oddílů se hlásí mnoho hochů ne ze zájmu, ale jen proto, aby se mohli druhým pochlubit, že jsou skauti. Takoví nám jenom překážejí, protože je naše činnost příliš nebaví.“

A proto než někoho do oddílu opravdu přijmeme, dáme mu čtvrtletní zkušební lhůtu. V té době poznáme, zda z něho bude dobrý člen, nebo zda jeho počáteční nadšení brzy nevyprchá.“

„Ach, tak to tedy je,“ usmál se uklidněný Mirek. „Ale přesto se k vám hlásím.“ A hned dodal způsobem sobě vlastním: „Toho čtvrt roku zkušební lhůty, to bude můj zápas o dobrou pověst. Ještě nikdy mě totiž odnikud nevyšoupli!“

Ta poznámka o „vyšoupnutí“ a veselý Mirkův smích, který zakryl skutečný úmysl, s kterým přišel, nakazily chlapce. Rozesmáli se a Mirek zaslechl, jak o něm jeden z hochů prohodil cosi velmi příjemného.

„Tak – dobrá!“ rozhodl pak onen starší hoch. „Počkej tu na našeho vedoucího, přijde před sedmou hodinou večer. A prozatím bud' na naši družinové schůzce hostem. Abych ti vysvětlil, co to je u nás družina...“

„Není zapotřebí,“ vpadl mu kvapně a hrdě Mirek do řeči. „Vím, oč jde. Ptal jsem se už u nás ve třídě kamaráda. Každý oddíl je rozdělen

na několik družin, které vedou rádcové – vidíte? A vedoucí pak vede celý oddíl...“

„Výborně,“ zvolal onen rádce potěšeně. „Dobře tomu rozumíš. Je to tak, jak jsi řekl. A já jsem rádce této družiny Jelenů. Jmenuji se Václav Sedláček, ale v oddílu mi říkají Venda.“

Teď Mirka napadlo, že se ještě nepředstavil.

„Jmenuji se Mirek Trojan,“ řekl a podal Vendovi levici. Od Rožďalovského věděl, že si junáci podávají levé ruce, protože levá je blíže srdci a její stisk je tedy upřímnější.

Ostatní hoši se kolem něho seskupili a podávali mu také ruku.

„Já jsem Jarda Hvozďů.“

„Mně říkají Kink, ne abys to zapomněl!“

„Já jsem Gaučík!“

Mirek si všechna jména ani nepamatoval, na některá si nemohl vzpomenout, když šel později domů a znovu si všechny hochy v mysli vybavoval.

Teď se tím v klubovně nijak nermoutil a už zase poslouchal Vendu Sedláčka, rádce družiny.

„Zrovna tady kreslíme takovou podivnou mapu,“ povídal Venda, když představování skončilo, a bylo vidět, že si přeje, aby program schůzky pokračoval tam, kde jej Mirek přerušil svým příchodem. „Dostali jsme od našeho vedoucího popis ostrova, u něhož se vylodili přistěhovalci. Ti ostrov kolonizovali, na různých místech stavěli silnice, továrny a tak dále. Podle písemných údajů, se snažíme všechny stavby kolonistů zakreslit do mapy smluvenými značkami. Podívej se, co už toho máme!“

Nad velkým archem papíru s načrtnutým ostrovem se sklánělo všech sedm chlapců, někteří z horlivosti, a také aby lépe viděli, téměř na stole leželi. A Venda dál četl z pokynů vedoucího:

„Pátý rok po vylodění na ostrov se konaly jubilejní oslavy. V místech, kde kolonisté poprvé vkročili na půdu ostrova, totiž v jihovýchodním zálivu, postavili pět set metrů od pobřeží pomník.“

„Já vím, jak se značí pomník,“ vykřikl mimoděk Mirek a načrtl na papírek obdélníček s výběžkem v jeho horní straně.

„Ano,“ přisvědčil Venda, „ale teď ještě kam máme značku zakreslit!“